



MILOŠ VANĚČEK

RADEK GALAŠ

CRIMINÁLNÍ SPISY
Obr. 2
ČTYŘDADLOVÝ VUZ
s hliněnou kovovým zastavcem

PAPÍR

ENÍ
svobodna)

VDÁNA

AROZENIA

tržní soud v Praze
Marie

daný

racem



nastole

SKUTEČNÉ ZLOČINY PO ČESKU

3

Další případy
české kriminalistiky

Skutečné zločiny po česku 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz



Miloš Vaněček, Radek Galaš
Skutečné zločiny po česku 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

SKUTEČNÉ ZLOČINY PO ČESKU 3

MILOŠ VANĚČEK, RADEK GALAŠ

Případy v této knize jsou skutečné,
jen jména aktérů mohou být pozměněna.





Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. Online antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Miloš Vaněček, 2026
© Radek Galaš, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-823-8
ISBN e-knihy 978-80-7448-827-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7448-828-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-829-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

OBSAH

MILOŠ VANĚČEK

1. VRAŽDA VE VALDŠTEJNSKÉ ULICI	6
2. TAJEMSTVÍ BRAMBOROVÉHO KOŠÍKU	28
3. POLICEJNÍ INSTINKT	44
4. ŘÁDĚNÍ ITALŮ V PRAZE	58
5. RITO BEZ NÁVRATU	82

RADEK GALAŠ

6. VRAŽDA V HÁJI ZABITÉHO	108
7. ROUDNICKÝ NETVOR	134
8. KOMISAŘ MAIGRET ZUŘÍ	162
9. PO MNĚ POTOPA	196
10. OSM HODIN HRŮZY	224

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA	256
------------------	-----

PODĚKOVÁNÍ	278
------------	-----

O AUTORECH	279
------------	-----

1

VRAŽDA VE VALDŠTEJNSKÉ ULICI



PRVNÍ NÁLEZ

V sobotu 6. srpna 1870 kolem půl čtvrté odpoledne šel výběrčí potravní daně Josef Holzath po náspech u Pohořelce směrem ke skupině domů „Mexiko“. Když procházel kolem úzké uličky vedoucí od Pohořelce k hradbám, všiml si u zahradní zdi domu č. 115 plného pytle. Zprvu mu nevěnoval pozornost. Teprve při zpáteční cestě se u pytle zastavil. Šok nastal, když pytel rozvázal.

Spatřil lidskou ruku v oděvu z kartounové látky. Další obsah pytle nezjišťoval a nález okamžitě oznámil strážníkovi Josefu Lande-
rovi, který měl hlídku na plácku na Pohořelci. Spolu se vrátili k pytli, v němž viděli dvě přes sebe složené lidské ruce. Holzath zůstal na místě, strážník šel ohlásit událost na policejní komisařství na Hradčanech. Na místo nálezu se poté dostavil přednosta policejního komisařství policejní komisař Moric Langer, inspektor stráže Vojtěch Horlivý a okresní lékař dr. Josef Freihaan.

Pod dohledem policejního komisaře Langer a byl pytel úplně otevřen. Pohled to nebyl pěkný. V pytli byla zašitá zohavená ženská mrtvola. Chyběla jí hlava a nohy nad kolena. Inspektor Horlivý prohledal oděv mrtvé. V kapse našel pár kousků cukru, křídou, tužku, náprstek a okuláry, lornon s kovovým řetízkem a několik poštovních lístků. Jeden z nich posílala Rosa Mamelesová na adresu paní Humpolcové. Tím policejní ohledání skončilo a na místo byla zavolána soudní komise zemského soudu.

Ta se na místo dostavila pod vedením rady zemského soudu dr. Krause ještě ten den vpoledne. Nalezla mrtvolu zabalenou v plátěném

prostěradle. Místo, kde byla hlava oddělena od trupu, bylo přikryté oděvem podobným spodničce. Tělo bylo oblečeno do kartounových šatů fialové barvy, červenobílé pruhované zástěrky, bílé spodničky a lněné košile se značkou L. R. Na nohou zůstaly zbytky punčoch. Na pytlí se nenašly žádné stopy od krve, bylo zřejmé, že mrtvola byla do něj zašitá až nějaký čas po usmrcení. Po ohledání mrtvolu dopravili do patologického ústavu.

Případ byl oznámen c. k. policejnímu ředitelství. Pod osobním vedením přednosty bezpečnostního oddělení, vládního rady Marxe, začalo pátrání po pachateli tohoto hrůzného činu.

PÁTRÁNÍ

Dne 4. srpna 1870 beze stopy zmizela jistá Rebeka Humpolcová, bytem v pražském Josefově, Nové ulici č. 214. Protože se u mrtvoly našel lístek na adresu R. Humpolcové, byla prověřována možnost, že nalezené torzo je její.

Uniformovaní i neuniformovaní strážníci z c. k. policejních komisařství na Hradčanech a na Malé Straně začali hledat svědky.

Dvě důležité svědkyně našli na Pohořelci v domě č. 118. Kateřina Vedellová a Kateřina Huslová viděly dne 6. srpna mezi druhou a třetí hodinou odpoledne dvě ženské osoby. Obě šly úzkou uličkou od Pohořelce na hradby a starší z nich nesla na zádech naplněný koš. Obě se za deset minut vrátily s prázdným košem. Totéž potvrdili i další obyvatelé domu.

Další důležitý svědek poznal, že tou mladší ženou byla dcera vdovy Anny Paličové, která bydlí na Malé Straně, ve Valdštejské ulici č. 152. Provedeným šetřením bylo potvrzeno, že v přízemním bytě skutečně bydlí vdova po krejčím Anna Paličová se svou jednadvacetiletou dcerou Cecílií Ševčíkovou, provdanou za sazečského faktora¹ Františka Ševčíka.

1 Sazečský faktor – vedoucí pracovník v tiskárně, který řídil práci sazečů a dohlížel na sazbu textu.

Následující den, 7. srpna 1870, tedy policisté znali jména podezřelých i jejich bydliště. Vrchní komisař Presl z c. k. policejního komisařství na Malé Straně proto se strážníky vykonal domovní prohlídku. Přítomen byl i aktuár² Marschan z policejního ředitelství, který ji úředně zaznamenal. Byly zajištěny věci, které souvisely s předměty nalezenými na místě nálezů mrtvoly, a také věci, které patřily mrtvé. Modlitební knížka s bankovkou v hodnotě deseti zlatých, nový koš a v rouře u kamen tobolek, několik kusů zakrváceného šatstva a utřený kus plátna shodný s tím, které měla zavražděná pod sebou v pytlí.

Během prohlídky přišel domů manžel Cecílie Ševčíkové. Všichni tři byli předvedeni na c. k. policejní komisařství na Malé Straně. Tam zahájil vrchní komisař Presl výslechy. Po jejich skončení byli v 11 hodin v noci zadržení předáni nejprve na policejní ředitelství a poté zemskému trestnímu soudu.

DRUHÝ NÁLEZ

Strážník Jan Vejvoda nalezl 8. srpna po poledni v křoví u telegrafního sloupu poblíž obecní plovárny pod belvederem lidskou hlavu a dvě lidské nohy oblečené do bílých punčoch a brunelových bot³.

ŠETŘENÍ POKRAČUJE

Protože vše nasvědčovalo tomu, že došlo k závažnému zločinu vraždy, další ohledání pravděpodobného místa činu, bytu Paličové a Ševčíkové, provedla soudní komise zemského trestního soudu 8. srpna 1870 po sedmé hodině večer. Na místě byli shromážděni Pražané. Když podezřelou, kterou komise přivezla, vyváděli z vozu, byly z davu slyšet výhrůžné hlasy.

2 Aktuár – úředník pověřený vedením písemností, protokolů a úředních záznamů. Zde zaznamenával průběh domovní prohlídky.

3 Brunelové boty – boty z brunelu, pevné lesklé tkaniny používané v 19. století na výrobu obuvi.

Ohledaný byt sestával z jednoho pokoje, alkovny⁴, kuchyně a komory. Ze dvora se vstupovalo do kuchyně a z této napravo do pokoje a nalevo do komory.

V pokoji byla stěna vedle divanu do výše pěti stop, dále stůl a stolička, židle, postel, bedna a kamna postříkány krví. Stopy po krvi byly vidět, přestože stolička a vnější strana divanu byly čerstvě odřeny pískem. Před divanem a postelí byla podlaha rovněž čerstvě umyta. V komoře stála dosti veliká bedna. Komise zajistila v bytě následující předměty:

- tři zástavní lístky,
- 5 kupních listů,
- více šatstva poskvrněného krví,
- dvě šňůrky skleněných perel (jedna z perel byla nalezena na stehně mrtvoly),
- sekerku,
- velký dlouhý nůž,
- nůž obyčejný.

Na půdě byla nalezena pod jedním trámem padesátizlatová bankovka.

Nábytek patřící Ševčíkové byl odevzdán zemskému trestnímu soudu, protože se na něm nalézaly stopy krve, aby soudní znalci mohli provést zkoumání a zjistit, zda se jedná o krev lidskou.

OVĚŘENÍ TOTOŽNOSTI

Soudní komise pokračovala ve své činnosti i 9. srpna. V 10 hodin se proto dostavila do patologického ústavu, aby provedla ohledání nohou a hlavy Rebeky Humpolcové, nalezené na Letné. Nejprve však byly ostatky ukázány dcerám a příbuzným k identifikaci. Pro pokročilou

4 Alkovna – malý výklenek či oddělený kout v místnosti, obvykle určený ke spaní.

hnilobu hlavy nebylo možné totožnost potvrdit. Že se jedná o tělo Humpolcové, poznali pouze podle bot a punčoch.

Potom byly předvedeny Paličová a Ševčíková.

Paličová nemohla slabostí ani stát, třásla se po celém těle, bědovala a zoufale lomila rukama. Chovala se, jako by byla šílená. Po vyzvání, aby se mírnila, přiznala, že nalezené nohy jsou ty, které odnesla na Letnou. Víc prý neví. Pouze dodala, že ji Humpolcová několikrát ošidila.

Ševčíková, žena hubené postavy, střední výšky, zůstávala klidná. Nejevila žádné známky lítosti. Když se dívala na zbytky mrtvoly, přiznala, že jsou to nohy Humpolcové, které od těla odsekla. Přiznání potvrdila slovy: *„Nohy byly slabé, měly bílé punčochy a černé střevíce.“*

Po výsledku v patologicko-anatomickém ústavu byly Paličová a Ševčíková převezeny do Novoměstské radnice a dány do samovazby. Paličová po převedení do separace omdlela a musel být přivolan lékař. Když Ševčíková viděla, že je v separaci sama, začala bědovat a plakat. Nakonec usnula.

Zatčené ženy byly 10. srpna převezeny k výsledku na policejní ředitelství. Výslech byl na žádost Ševčíkové veden v německém jazyce. Svědky zatím vyslychal vyšetřující soudce na Novoměstské radnici. Obě zatčené zpočátku zapíraly. Odpoledne začal vyšetřující úředník nový výslech. Měl již k dispozici další důkazy, mimo jiné i zprávu o soudní obdukcii.

V posudku znalci prof. Ritter z Rittershainu a prof. Mumert uvedli:

„Hlava byla mezi druhým a třetím obratlem od trupu oddělena, z kteréhož poslednějšího čtvrtý obratel vyčníval, souvisel jen lehce s obratlem pátým. Z dolejších končetin jen hořejší polovice byly u trupu. Údy porovnáním s ostatním tělem byly nápadně útlé. Na ranách, kde nohy uřaty, nalézal se jemnozrnný písek a v jedné střípek skleněné perličky. Tři nejhořejší obratle krční na podstavci k úlomku čtvrtého obratle trupu přiloženy, přiléhaly zcela; rovněž i kosti stehenní ulomených nohou k úlomkům při trupu. Na pažích a rukou shledány červené

skvrny, jež dle dobrého zdání soudních lékařů nebožka za živa ještě utrpěla buď ranami nějakým tupým nástrojem, aneb nárazem na cosi tvrdého. Jednotlivé toto poranění bylo však pouze povrchní a lehké. Když byly odstraněny měkké části hlavy, objevily se kosti místy roztržštěny, zejména korunní a ohební kůstka dolní čelisti, jeden dolejší špičák, část kosti nad levou oční dutinou a množství menších roztržštěnin. Horní čelistní kosti a levá strana kosti klínové byly zcela roztržštěny. Na lebce vpravo shledána kůže na palec délky utržena a rána, sahající až na kost, na tři palce hluboká. Tato místa značně krvácela, poranění to tedy muselo se stát za živa. Tyto rány zasazené nějakým branatým neb tupým nástrojem, asi sekerou, a jelikož následovalo zlomení kostí, otržesení mozku a vystoupení krve z téhož, byly i bezprostředně smrtelné. Již roztržštění horní čelistní kosti a levého spánku mohlo stačit k usmrcení, a protože tyto kosti byly poměrně tenké a slabé, nebylo ani potřeba zvláštní síly k jejich roztržštění. Oddělení hlavy a nohou od trupu nestalo se však před smrtí, a nemohlo tedy být této příčinou.

Dle posudku soudních lékařů dokázáno, že Rebeka Humpolcová násilnou smrtí sešla, ani při vnitřním ohledávání mrtvoly nebylo zjištěno žádné onemocnění, které by mohlo být příčinou smrti.“

PŘIZNÁNÍ

Po dlouhém zapírání se obě zatčené večer doznaly. Z jejich výpovědí vyplynulo, že Rebeku Humpolcovou zavraždila Cecílie Ševčíková. Uvedla, že si od Humpolcové začala půjčovat peníze, bohužel na veliké úroky. Před vraždou dlužila zavražděné 80 zlatých (částky se ve výpovědích a žalobě lišily; jisté bylo, že se u zavražděné našla větší hotovost). Větší část tohoto dluhu již splatila. Ve čtvrtek 4. srpna ráno k ní přišla Humpolcová a neústupně vyžadovala splacení zbytku dluhu. Protože Ševčíková dluh nesplatila, vrátila se k ní do bytu ve tři hodiny odpoledne. Ševčíková byla sama doma, došlo mezi nimi k prudké hádce. Ševčíková se již nedokázala ovládnout, vzala z kuchyně sekeru

a udeřila Humpolcovou do hlavy, až se po stěnách a kamnech rozstříkl mozek. Dalšími dvěma ranami ji dobila. Potom mrtvolu zatáhla do komůrky, kde ji ukryla za skříň a hadry. Krvavé skvrny v pokoji hned umyla.

V pátek koupila šest loket plátna, do kterého chtěla mrtvolu zašít. Předtím ji ale ještě rozsekala. Až v tomto okamžiku ji okradla. Vzala jí 130 zlatých, které našla v kapse u sukně. V plátně zabalenou mrtvolu vrátila zpátky pod skříň.

Když večer matka hledala sekeru a našla pod skříní zabalenou mrtvolu, Ševčíková se jí přiznala. Prosila matku, aby jí pomohla mrtvolu odnést. Podle své první výpovědi Ševčíková tvrdila, že v sobotu ve dvě hodiny odpoledne ukryla hlavu a nohy v jezuitské zahradě. Trup mrtvoly odnesla v nově koupené nůši na Hradčany. Z ukradených peněz zaplatila dluhy.

Výpověď Paličové, během které několikrát omdlela, se v mnohém rozcházela s výpovědí dcery Cecílie. Přiznala, že společně zohavily mrtvolu, ne však v pátek, ale až v sobotu dopoledne. Tím se lišila od verze Ševčíkové. Nůši a plátno obstarala Ševčíková. Trup byl ukrytý v pytli, usekané nohy byly zabalené do hadrů a hlava byla v tašce. V sobotu odpoledne obě prošly jezuitskou zahradou na Letnou, matka s balíčkem, ve kterém byly nohy, dcera s hlavou v tašce. Když došly k baště 19 poblíž telegrafní tyče, balíček a tašku zahodily.

Ke každé ze zatčených byla přidělena osoba, která hlídala, aby si neublížily. Soudní lékař nařídil, aby byla velmi slabá Ševčíková vyvedena na čerstvý vzduch. Ševčíková toho nechtěla využít s tím, že je jí lépe v separaci. Když byla vyvedena na dvůr, nemohla ani stát na nohou. Jídlo, které dostala, nechala stát, snědla jen trochu polévky.

PŘÍPRAVNÉ VYŠETŘOVÁNÍ POKRAČUJE

Prověřováno bylo mimo jiné alibi manžela Ševčíkové Františka. Postupně byli vyslechnuti dělníci z Bellmannovy knihtiskárny, kde Ševčík

pracoval. Jejich výpovědi potvrdily, že byl v době, kdy došlo k vraždě Humpolcové, v práci.

Po prokázání alibi byl Ševčík propuštěn z vazby. Byly mu vráceny všechny zabavené věci až na klíče a kalhoty, které visely nedaleko místa vraždy a byly na nich stopy krve.

Koncem srpna se Paličová a Ševčíková vrátily ze špitálního oddělení, kam byly kvůli nemoci umístěny, zpátky do separace.

Vyšetřující soudce, rada zemského soudu dr. Kraus, mezitím vyslechl řadu svědků. Provedeným vyšetřováním bylo jednoznačně prokázáno, že došlo ke zločinu vraždy, který spáchala Cecílie Ševčíková a na kterém se podílela její matka Anna Paličová.

Vyšetřovací spis byl postoupen již státnímu zástupci Neumelovi, který zpracoval žalobu.

SOUD

Soudní jednání bylo připravené na čtvrtek 24. listopadu 1870. Již časně před devátou hodinou se před Novoměstskou radnicí shromažďovaly velké skupiny obecnstva, které chtělo u tak zajímavého procesu být. Vpuštění však byli pouze „diváci“ se vstupenkami. I tak byla porotní síň naplněná k prasknutí.

Soudnímu sboru předsedal rada Vávra, členy se stali radové Lau-sekr a Lander a přísedícími adjunkti Rychlík a Procházka. Žalobcem byl státní zástupce Neumel.

Na soudcově stole byla rozličná corpora delicti⁵ – sekera a nože. Ve škatuli byla uložena lebka zavražděné.

Po deváté hodině svá místa zaujali obhájce dr. Tomáš Černý a soudní lékaři prof. Ritter a Mumert. Poté byla předvedena obžalovaná Cecílie Ševčíková. Kráčela nejistě, s očima sklopenýma k zemi.

5 Corpora delicti (sg. corpus delicti) jsou věcné důkazy související s trestným činem.

Oblečené měla černé šaty, lemované fialovou obrubou. Obličej si zakryla šátkem, usedla na stoličku vykázanou jí před soudci.

Obžalovaná si přála, aby soudní jednání proběhlo v němčině, a tak státní zástupce přednesl žalobu v němčině.

ŽALOBA

Státní zástupce v úvodu shrnul časové období zahrnující oba nálezy částí lidského těla, zjištění totožnosti oběti hrůzného činu a přípravné vyšetřování, které velice rychle vedlo k zajištění pachatelky.

Pokračoval tím, že podrobně popsal dosavadní život Ševčíkové a pohnutky, které vedly k vraždě Rebeky Humpolcové.

„Cecílie Ševčíková se narodila 20. listopadu 1848 ve Stockerau. 11. července 1867 se provdala za Františka Ševčíka, který byl faktorem tiskárny K. Bellmanna s týdenní mzdou 15 zl.

Od masopustu téhož roku pracovala co přistřihovačka na ústavě pro zhotovování vojenského prádla továrnicka Jerusalema, kde dostávala týdně 2 zl. až 2 zl. 50 kr. Její matka za stejnou práci dostávala 3 zl. týdně.

Její otec byl delší dobu nemocný, následkem čehož její matka upadla do dluhů. Cecílie Ševčíková, aby mohla vyplatit zastavené zimní šatstvo, vypůjčila si od Rebeky Humpolcové 25 zl. Od té doby pak dlužila s matkou i dcera několikrát na směnky.

O Hromnicích (2. února) potřebovala Cecílie Ševčíková peníze na zaplacení činže. Humpolcová jí půjčila 20 zl. a dala si podepsat směnku na 35 zl. Když byla směnka splatná, neměla Ševčíková ani její matka peníze na zaplacení. Rebeka Humpolcová jim opět půjčila nějakou částku peněz a nechala si podepsat směnku na 80 zl., splatných v měsíčních splátkách 15 zlatých. Na částku tuto splatila Cecílie Ševčíková tři měsíční lhůty po 15 zl. Když ale dne 1. července 1870 byla opět měsíční lhůta k placení, nemohla Cecílie Ševčíková tuto povinnost splnit. Humpolcová proto žádala 1 zl. 50 kr. jako úroky

za propadlou lhůtu. Dne 2. srpna šla Cecílie Ševčíková do bytu Humpolcové a prosila ji, aby tyto úroky odpustila. Druhého dne (3. srpna) ji přišla Humpolcová upomínat. Protože nedostala žádné peníze, přišla další den znovu. Cecílie Ševčíková ji prosila o počkání, že do 8 dnů zaplatí. Humpolcová prohlásila, že nebude a nemůže déle čekat, jelikož jí peníze nepatří, a že neodejde, pokud nedostane peníze. Ševčíková chtěla zamezit, aby se její muž, který o ničem nevěděl, setkal s Humpolcovou. Slíbila, že jí sežene peníze do 2. hod. odpoledne a že jí je sama přinese. Humpolcová potom odešla.

Právě když chtěla Cecílie Ševčíková 4. srpna ve tři čtvrtě na tři odpoledne jít do práce, viděla Rebečku Humpolcovou, jak přichází přes dvůr. Pozvala ji do pokoje, kde jí tato vyčítala, že jí slíbila přinést peníze, ale nic nepřinesla. Ševčíková ji znovu prosila, aby měla ještě osm dní strpení. Humpolcová byla neoblomná a naopak Ševčíkové vyhrožovala, že půjde za jejím mužem do obchodu a bude chtít peníze od něj. Ševčíková měla již dříve mrzutost se svým mužem, protože bez jeho vědomí zastavila jeho svrchní kabát a sama na jeho jméno vydlužila peníze. Zmocnil se jí proto veliký strach a začala znovu naléhavě prosit o lhůtu. Humpolcová pouze opakovala, že nechce déle čekat, a zopakovala znovu předešlou hrozbu. To pohnulo Ševčíkovou k takovému hněvu, že se odhodlala sprovodit stařenu ze světa. 'Ta žena mne zničila a nyní mne chce ještě vydat hněvu mého muže.' Těmito myšlenkami probudil se v ní takový vztek, že se jí zdálo, jako by jí někdo šeptal do ucha: 'Zabij tu ženu a budeš mít od ní pokoj!' Toto strašné předsevzetí uzrálo v její duši během několika okamžiků a již měla také hotový plán, jak jej provede. V kuchyni se nalézala sekera, kterou později strašný čin spáchala. Aby Humpolcovou něčím zaměstnala, ukázala jí album s fotografiemi a odešla do kuchyně, kde rychle zamkla dvěře. Svlékla svrchní oblek a pověsila jej na hřebík. Pak vzala sekeru, přitiskla ji pravou rukou těsně k svému tělu a vrátila se do pokoje. Humpolcová, obrácená obličejem k oknu, již

odložila album na stranu. Neobrátila se ani, když Ševčíková vstoupila do dveří. V tom okamžiku pozvedla Ševčíková oběma rukama sekeru rychle vzhůru a zasadila jejím hřbetem stařeně pádnou ránu zezadu do hlavy. Humpolcová se s výkřikem: „Co jsem to udělala?“ zřítíla ze stolic a obličejem a přední částí těla na zem. Podpírajíc se o ruce, pokoušela se ještě vstát. Obrácená čelem k Ševčíkové křečovitě ji trhala za šaty. Ševčíková ale byla odhodlaná dokončit to, co již jednou započala. Porazila svoji oběť ještě jednou k zemi, pravou nohou šlápla jí na prsa, aby ji tak udržela při zemi, a zasadila jí rychle po sobě dvě neb tři rány sekerou do obličeje. Stařeně sklesly ruce, smrtelně zachroptěla a beze slova zemřela.

Když se Ševčíková přesvědčila, že je Humpolcová mrtvá, začala přemýšlet, jak mrtvolu odstranit.

Z komory přinesla šátek a zabalila do něho hlavu mrtvolu, aby se podlaha krví neposkvrnila. Potom táhla mrtvolu za nohy napříč přes světnici a kuchyň do komory. Mezitím se pozvedla krinolína stařeny a Ševčíková zpozorovala zástěru, kterou měla Humpolcová opásanou pod šaty, z kapsy vyčnívala peněženka.

Rozhodla se, že všechny šaty zavražděné spálí. Dříve ale vytáhla z kapsy zástěry peněženku a pytlíček na peníze. Potom opřela mrtvolu o zeď a postavila před ni velkou skříň, hlavu, která vyčnívala, přikryla starým šatstvem. Pak vzala vodu, písek a umývala podlahu, stoličku, sekeru, zkrátka všechny zakrvácené předměty.

Ve čtyři hodiny odpoledne byla s umýváním hotova. Potom prohlížela pytlíček s penězi a peněženku zavražděné.

Ševčíková udala, že si zpočátku nechtěla z peněz něco nechat, že i je chtěla spálit. Když ale spatřila peníze, bylo jí líto je zničit. V šedém pytlíčku byly 4 stříbrné šestáčky a dva měděné krejčary, které schovala. V ruční tašce se našel kapesní šátek, jež hodila mezi prádlo. Tobolku ukryla v klavíru. V ruční tašce byl též notes a rozličné papíry, jichž si blíže nevšímala, pak dvě bankovky po 50 zl. a mimo to 25 zl.

I tuto hotovost uložila prozatím do klavíru. Nato rozdělala na ohništi v kuchyni oheň, aby na něm obřála vodu, v které vyprala svůj zakrvácený oděv. Svůj krvavý šátek, pytlíček na peníze, peněženku se všemi papíry, které v ní byly, a slunečník Rebečky Humpolcové spálila na ohništi.

Pak se ustrojila, vzala část peněz z klavíru a šla na Staré Město. V Dlouhé ulici koupila u kupce Šálka batist na šaty za 3 zl. 95 kr. a rozměnila padesátku. Nato šla do bytu zavražděné a zaplatila její dceři 15 zl. a ještě 1 zl. 50 kr. za prodloužení lhůty, pak se vrátila domů. Večer o půl 10. hodině, když šla její matka spát, vylila zakrvácenou vodu do kanálu.

V pátek 5. srpna zaplatila Anně Strotzerové dluh 35 zl., který si vydlužila, aby mohla zaplatit kupci Wufkovi. Pak zaplatila domácímu činži ve výši 15 zl. 75 kr. Potom šla jako obvykle do práce. Mrtvolu ukrytou v komoře měla v úmyslu v sobotu zahrabat.

V sobotu dne 6. srpna okolo 9 hodin ráno však její matka Anna Paličová přišla na mrtvolu za skříní. Zděšením vykřikla a její dcera se jí přiznala k tomu, co udělala. Vraždu prý spáchala ze zoufalství, poněvadž ji Rebecka Humpolcová ničila velkými úroky. Když se Anna Paličová vzpamatovala z uleknutí, radily se, jak odstranit mrtvolu. Ševčíková navrhla, aby se mrtvola zašila do pytle a ten byl odnesen za Strahovskou bránu. Paličová s tím souhlasila, a tak Ševčíková ještě dopoledne koupila od kupce Weiseho 6 loket leštěného plátna za 72 kr. a pak nůši s popruhy za 92 kr.

Sotva manžel odešel po obědě z domu, pustily se obě do práce. Ševčíková již dříve z koupeného plátna sešila pytel. Paličová sejmula z mrtvoly krinolínu a klobouk a společně s velkým šátkem zavražděné, do něhož předtím zabalila její hlavu, hodila vše do ohně.

Paličová se pokoušela mrtvolu nacpat do pytle, pytel byl krátký, a tak se mrtvola do něj nevešla. Rozhodly se proto, že mrtvolu rozsekají a oddělí hlavu a nohy od těla. Ševčíková přinesla dlouhý nůž,

který předtím na kachli u kamen nabrousila. Paličová pak tímto nožem naříznula nohy nad koleny až na kosti, přiložila pak velký nůž (košerák) a tloukla tupou stranou sekvy (čepelem) tak dlouho na něj, až se kost přerazila a nohy byly odděleny. Paličová nato nařízla krk u mrtvoly a košerákem pak usekla hlavu od trupu.

Když byla mrtvola rozkouskována, rozdělala Paličová v komoře světlo, aby prohledala krvavé skvrny. Na svícnu byla ozdoba ze skleněných perliček, odkud vypadla perlička, ta, která se našla při obdukci mrtvoly v ráně zavražděné. Nato obě strčily trup mrtvoly do pytle, zavázaly jej, daly jej do nůše, kterou obvázaly černým leštěným plátnem. Paličová vzala nůši na záda a vyšla se Ševčíkovou o půl třetí z domu. Šly po starých zámeckých schodech, zámekem přes můstek a po hradbách ke strahovské bráně. Měly v úmyslu obejít městskou bránu a složit mrtvolu v okolí vinice Petinky. Hledaly nějakou tajnou cestu, poněvadž ale žádnou nenašly a skoro se již ocitly u Strahovské brány, tak Paličová položila pytel s mrtvolou do jednoho kouta u zahrady poblíž Pohořelce.

V 5 hodin večer zabalila Paličová useknuté nohy a hlavu mrtvoly do hadrů a do černého šátku. Matka nesla nohy, Ševčíková v ruční tašce hlavu. Zamýšlely zbytky mrtvoly pod Belvederem hodit do vody. Z toho sešlo, protože u Vltavy bylo mnoho lidí. Části mrtvoly uložily na letenské stráni nad obecní plovárnou, kde pak byly nalezeny.

Když se vrátily domů, tak umyly nože a sekýru, které použily k rozkouskování mrtvoly. V neděli dopoledne vzala Ševčíková ruční tašku, jež byla schovaná v klavíru, a zastrčila ji do trouby u kamen. Z klavíru vzala ještě padesátizlatovou a desetizlatovou bankovku, které tam ukryla. Padesátizlatovou ukryla na půdě a desetizlatovou vložila do modlitební knížky. Za tyto peníze chtěla vyplatit zastavené svoje věci a věci manžela, které zastavila bez jeho vědomí.

Jednáním Cecílie Ševčíkové je tedy spáchán v § 134 a § 135 ad I. uvedený a dle § 136 trest. zák. trestný zločin dokonané úkladné vraždy

a jak v § 171 a § 173 uvedený a dle § 178 tr. z. trestný zločin krádeže. Pro tyto zločiny obžalovaná Cecilie Ševčíková před soudem stojí.“

Po přednesení žaloby začal výslech, který vedl předseda pětičlenné soudní komise p. rada Vávra.

Ševčíková s pláčem popsala svoje jednání tak, jak bylo uvedeno v žalobě. Tvrdila ale, že nohy a hlavu od mrtvoly oddělovala sama. V přípravném vyšetřování uvedla, že to udělala její matka. Ta to prý chtěla dělat, ale udělalo se jí těžko, tedy to udělala sama.

Dále ve výpovědi odmítla obvinění, že Humpolcovou zavraždila kvůli penězům, které tato měla u sebe. Trvala na tom, že se vraždy dopustila jenom ze strachu a vzteku. Byla prý také toho času nemocná. Tato nemoc jí pokaždé již před svým začátkem asi na osm dní působí velké bolení hlavy a křeče.

Obžalované byly předloženy zajištěné věci, které souvisely s vraždou. Na sekeru, kterou provedla vraždu, na nože, kterými mrtvolu rozřezala, i na zakrvácené šaty se Ševčíková dívala klidně a vypověděla, že věci poznává. Když byla otevřena krabice s roztržitěnou lebkou, tak se od ní odvrátila, zakryla si obličej a začala plakat.

Na otázku obhájce dr. Černého, proč zamykala dveře, ale vraždu spáchala při otevřeném okně, odpověděla, že Humpolcová po první ráně nevolala o pomoc. Pouze se pozvedla ze země a zápasila s ní, než po dvou dalších ranách sekerou zemřela.

Přelíčení pokračovalo výslechy svědků, kteří byli většinou vyznání židovského.

Kateřina Jeitelesová, 60 let stará, vypověděla, že obžalovanou nezná. S Humpolcovou bývala denně „u Šturmů“ na kávě, kde si rády povídaly. Toho dne, kdy se Humpolcová ztratila, byly spolu též u Šturmů. Humpolcová si stěžovala, že musí jít daleko, až do Valdštejnské ulice a pak do Bubenče. Byla zdráva a veselé mysli jako jindy. Že Humpolcová dělá obchody s penězi, o tom neví. Když se rozešly, byly asi tři hodiny.

Löwy Humpolec, 72 roků starý, vypověděl, že obžalovanou zná. Často přicházela do jeho domu a byla ve spojení s jeho paní. Zmizení Rebeky Humpolcové nahlásil na policejním komisařství, ale až do neděle se nic nedozvěděl. Pak se Humpolec otočil k Ševčíkové a vytýkal jí, jak mohla tak hodnou ženu, která nikomu neublížila, tak hrozným způsobem zavraždit. Zavražděním manželky mu vznikla nenahraditelná škoda, ale přesto si dělá nároky na její pozůstalost.

Emilie Humpolcová udala totéž co otec. S pláčem vypravovala o své obavě o matku, když se nevracela. Byla se služkou v Bubenči, tam však matku nenašla.

Löwymu Humpolcovi a Emilii Humpolcové byly předloženy věci, které patřily mrtvé Humpolcové. Oba věci poznali. Emilie Humpolcová si vyžádala ruční tašku, ve které Ševčíková odnesla hlavu matky, jako bolestnou upomínku.

Anna Motzová, 40 roků stará, a její dcera Julie doprovázely Emilii Humpolcovou do Valdštejnské ulice k Ševčíkové. Ta nebyla doma. Potkaly ji ve vratech, když se právě vracela s matkou domů. Všimly si, jak byla Ševčíková překvapená a zmatená. Ševčíková jim řekla, že tam Humpolcová byla ve čtvrtek o půl dvanácté, že ale řekla, že odpoledne přijde zas.

Marie a Antonín Pohánkovi byli s Rebekou Humpolcovou v častém spojení. Půjčovala jim na směnky peníze. Bankovku nalezenou na půdě Ševčíkové poznal Antonín Pohánka podle znamínka na její zadní straně jako padesátku, kterou jí vyplatil.

Kateřina Válková, bydlící na Hradčanech nedaleko Strahovské brány v č. 118, viděla 6. srpna z okna dvě ženštiny přicházející z Hradčan. Starší nesla nůši pokrytou hedvábnou zelenou pokrývkou. V nůši muselo být něco těžkého. Nazpátek již nenesly nic. Ten samý den slyšela, že na hradbách byla nalezena ženská mrtvola. Ševčíkovou poznala coby mladší z těch dvou žen. Totéž vypověděla Kateřina

Huslová, bydlící též na Hradčanech č. 118, Jindřiška Staňková a Kateřina Slabochová.

Ondřej Rapp, sedlář z Malé Strany, vypověděl, že dne 6. srpna ráno u něj Ševčíková kupovala nůši.

Antonie Vacková bydlela v jednom domě s obžalovanou. O vraždě se dozvěděla, až když se dostavila do domu soudní komise. Ve čtvrtek, kdy byla vražda spáchána, si ničeho nevšimla. Měla se Ševčíkovými dobré vztahy, vždycky byli hodní. Prý by si nepomyslela, že by Ševčíková byla ve stavu takovou věc spáchat. Ševčíková chodila vždy pěkně oblečená, měla také jedny hedvábné šaty. Nápadné jí to nebylo, měla za to, že když nemá děti, může si to dovolit.

Františka Bušková zná obžalovanou od mladých let. Humpolcovou viděla jít k Ševčíkové toho dne, kdy se vražda stala.

Josef Lander, c. k. strážník bezpečnosti, obžalovanou nezná. Bylo to mezi čtvrtou až pátou hodinou odpolední, když stál na Pohořelci na stráži a uviděl běžet Josefa Holzatha, který jej zavedl k místu, kde byla zavražděná nalezena. V pytli viděl mrtvolu, tělo leželo na znak, ruce byly přes kříž. Běžel hned na komisariát. Místo, kde byla hlava, bylo zabaleno do hadrů. Předložené věci poznal. Identifikoval je jako ty, které byly nalezeny u mrtvoly.

Josef Holzath, dohlížitel na vybírání potravní daně, obžalovanou nikdy neviděl. Její jméno zná pouze z novin. Šel po třetí hodině odpolední ke krejčímu do „Mexika“, cestou uviděl pytel a hned si pomyslel, že je nějaký podezřelý. Když šel zpátky, otevřel ho, našel v něm šatstvo a lidskou ruku. Nato ihned odešel a oznámil to strážníkovi, se kterým se tam pak vrátili.

Poté předstoupil pan Josef Freihaan, okresní lékař na Hradčanech. Vypověděl, že mu strážník oznámil, že na Pohořelci mezi zahradou č. 115 a 119 v jednom koutě je v pytli mrtvola, a proto se odebral na místo nálezu.

Vojtěch Horlivý, c. k. inspektor stráže bezpečnosti, uvedl, že okolo čtvrté hodiny mu byl oznámen nález mrtvoly. Šel tedy na místo, a mezitím co lékař prohlížel mrtvolu, zajistil věci u ní nalezené.

Svědům Landerovi, Holzathovi a Freihanovi byly předloženy i ostatní věci, které se u mrtvoly našly. Šlo o zástěru, pytel, v němž byly zašity trup a ruce, botky a punčochy. Horlivý vypověděl, kde se který kousek našel.

Jan Vejvoda, c. k. strážník, bytem v Bubenči, uvedl, že jméno Ševčíkové zná též jen z novin. Dne 8. srpna v pondělí šel o půl dvanácté konat policejní službu pod Letnou. Při obchůzce viděl, jak se v trávě něco bělá. Když přišel blíž, našel nohy a o kus dál lidskou hlavu zabalenou do hadrů. Nohy byly ještě v punčochách a v botkách.

Obžalovaná na otázku předsedy potvrzuje, že místo udané svědkem je to, kam s matkou nohy a hlavu mrtvoly zanesly.

Po přestávce byly čteny protokoly svědků, kteří se k soudu nedostavili. Následovalo čtení protokolu o ohledání místa nálezu na Pohořelci a protokolu o identifikaci mrtvoly. Při popisu obydlí Ševčíkové a její matky bylo uvedeno, že na stěnách, na spodní ploše vrchního prkénka stoličky a na divanu byly stopy krve. Ohledání bylo ztížené temnotou ve světnici, zaviněnou tím, že okna nebyla dlouhou dobu mytá.

Znalci prof. Ritter z Rittershainu a prof. Mumert při výslechu uvedli, že nalezené části lidského těla lze beze vší pochybnosti vzdor pokročilé hnilobě poznat jako údy jednoho těla, neboť jak obratle krční páteře, tak přesekané nohy k sobě těsně přiléhají. Ohledání trupu mrtvoly potvrdilo, že mrtvola patřila ženě pokročilého věku. Některá poranění byla způsobena ještě za života. Šlo o menší rány, které nemohly mít za následek smrt. Tato poranění byla způsobena buď nějakým tupým nástrojem, anebo nárazem. Další poranění, zejména rozdrčená lebka, prozrazují, že byla způsobena za života. S úplnou jistotou to znalci tvrdit nemohou pro pokročilou hnilobu lebky.

Byla-li poranění lebky způsobena za života, musela mít za následek rychlou smrt. Při prohlédání komory prsní a dutiny břišní nebyla na jednotlivých orgánech shledána žádná známka onemocnění, která by byla příčinou přirozené smrti. Naopak se zdálo, že zavražděná byla krátce před svou smrtí při dobré chuti, poněvadž v jejím žaludku se nacházely zbytky nestráveného ovoce. Vzhledem k přiznání obžalované nebylo možné v tomto případě uvést jinou příčinu smrti než rány, jež Ševčíková sekerou nebožce zasadila.

Znalci také odpověděli na otázku předsedy soudu, jaký vliv na duševní stav mohla mít podle výpovědi Ševčíkové čmýra (menstruace), bázeň před manželem, jakož i setkání s nenáviděnou osobou, která jí ublížila. Znalci uznali, že obojí mohlo sice značně zvýšit pohnutí mysli, ale úplnou ztrátu rozvahy a rozumu to zapříčinit nemohlo.

Na závěr přelíčení přednesli svoji řeč státní zástupce a obhájce. Státní zástupce rada Neumel přednesl své návrhy za všeobecného ticha. Především zdůraznil, jaké ustrnutí se zmocnilo obyvatel při objevu mrtvolky Rebeky Humpolcové.

Zavražděná žena byla podporou své rodiny, byla jí milována. Vyšla z domu, aniž by tušila, že už se nevrátí. Cecílie Ševčíková se lehkomyšlně zapletla do dluhů a následkem toho spáchala smutný skutek, k němuž se před slavným soudem přiznala. Ševčíková je vinna zločinem dokonané úkladné vraždy, a poněvadž si ponechala větší peněžní obnos Humpolcové, je také vinna zločinem krádeže. Svou řeč zakončil zvýšeným hlasem:

„Jelikož objektivní povaha činu a vina obžalované zjištěna jest, navrhuji pro Cecílii Ševčíkovou trest smrti.“

Obžalovaná vypukla v usedavý pláč, jinak ale návrh vyslechla dosti pevně. Na otázky pana předsedy, má-li co ke své obhajobě uvést, neodpověděla.

OBHAJOBA

Slova se ujal obhájce Ševčíkové dr. Černý. Ve své řeči se snažil hrůzu skutku, jehož se obžalovaná dopustila, dílem zmírnit, dílem pak vzbudit v soudcích cit milosrdenství.

Mimo jiné uvedl:

„Slavný soude! Těžko se mi zde mluví, když vina byla tak důkladně vyšetřena a dokázána, kde se i obžalovaná k činu přiznala. Smutný skutek jest tedy zřejmý, dokázaný, jen se přičí lidskému rozumu, jak nepokažená žena byla svedena k jeho provedení. Chtělo se také uvažovat o loupežné vraždě, ale slavný soud sám se vzdal té myšlenky, neboť to nesouhlasilo s vysvědčeními, jež zde bývalý učitel obžalované o jejích mravech podal, který ani nemohl pochopit, že by jeho milovaná žačka byla schopná tak pobloudit. Byla by také pozvala Humpolcovou na jiný den, kde obyčejně zůstávala z práce doma, aby nevzbudila tím pozornost. Že tak neučinila, ukazuje, že neměla v úmyslu ten skutek spáchat. Dále obžalovaná věděla, jak sama udala, že Humpolcová u sebe peníze nemívá. Skutek její jest skutek nešťastného okamžiku, který zvláště z její popudlivé povahy se dá snadno vysvětlit. Musím se zastat obžalované proti tvrzení pana státního návladního, že z lehkomyšlnosti do dluhů zabředla. Ona dědila dluh již po otci svém, po jeho pohřbu. Byla matkou svou vroucně milována a milovala ji též vzájemně, čehož důkazem je to, že pokaždé, kdykoli zde přišla o matce zmínka, vypukla v pláč. Vzala tedy dluhy, které matku tlačily, na sebe. Ty bez její viny za krátký čas značně vzrostly. Musím naopak od státního návladního o šlechetnosti Rebečky Humpolcové pochybovat – ano, ona byla šlechetná, ale šlechetnost její nešla přes práh rodinný. Je dokázáno, že zvláště k chudé třídě šlechetnou nebyla. Každý, kdo uváží způsob, jakým se Ševčíkovou zacházela, beroucí 3 až 400 procent, přijde snadno na myšlenku, že Prozřetelnost vyvolila si zde obžalovanou jako nástroj k potrestání viny Humpolcové. Dluh poslední,

jenž svedl obžalovanou k vraždě, povstal o Hromnicích za příčinou placení činže. Platit činži je věcí muže, a nikoli ženy. Nemůže se tedy Ševčíkové lehkomyšlnost vytýkat. Dluh vzrostl prodlužováním směnky na 80 zl. Když nemohla obžalovaná platit, Humpolcová na ni stále naléhala. Hrozila, že půjde k muži do tiskárny a bude na něm žádat peníze. Ze strachu před mužem, který jí již jednou rozvedením hrozil, a z ošklivosti před osobou, která ji materiálně zničila, poslechla obžalovaná vnitřní hlas. V normálním stavu, při rozmyslu, nejsme s to říci, jak v nás vznikl, a za který nejsme zodpovědní, poslechla ten hlas, který k ní stále mluvil: „Zab ji, a pomůžeš si tak od ní“, a vykonala skutek, o němž rozhodoval okamžik. Jsem přesvědčen, že ihned probudila se lítost v ní, že záhy seznala hrůzu činu.

Co se týče navrženého trestu smrti, uznávám, že soud, vázaný zákonem, nemůže jinak usoudit; než kojím se nadějí, že nezavře se obžalované cestou prosby nejmilostivějšímu zeměpánu, aby zmírnil trest ten strašný.“

Vzhledem k polehčujícím okolnostem požádal obhájce soud, aby obžalovanou doporučil milosti J. V. císaře pána.

ROZSUDEK

Soud po poradě trvající hodinu vyhlásil následující rozsudek:

„Jménem J. V. císaře pána uznal soud, že Cecilie Ševčíková vzhledem k § 134 a 135 trest. zákona vinna jest úkladnou vraždou a odsuzuje se k smrti provazem.“

Obžalovaná vyslechla rozsudek se skloněnou hlavou, avšak již bez slz a dosti mužně. Když ji odváděl žalární strážník, byl její krok rychlý a pevný.

Obhájce odsouzené dr. Černý podal prosbu k J. V. za milost.

Po udělení císařské milosti byl trest zmírněn na dvacet let žaláře v ženské trestnici v Řepích.

DALŠÍ OSUDY

Anna Paličová, matka Ševčíkové, se vrátila do své domovské obce Stockerau v Dolních Rakousích.

František Ševčík se dal rozvést. V roce 1885 zemřel na souchotiny.

V roce 1886, po více než patnácti letech v žaláři, podala matka Ševčíkové císaři prosbu o amnestování své dcery. Žádosti bylo vyhověno, Ševčíková opět dostala císařskou milost. V březnu 1886 odjel státní zástupce Ježek do Řep. Po příjezdu si dal zavolat inspektora trestnice, vrchní správkyni a duchovního a krátce jim sdělil důvod své návštěvy. Dal předvolat Ševčíkovou. Ta neměla nejmenší potuchy o tom, co se stalo. Tím radostnější bylo její překvapení, když jí státní zástupce Ježek oznámil, že zbytek trestu jí byl prominut.

Ševčíková, již bylo tehdy necelých osmatřicet let, za léta v žaláři valně sešla. S třesoucí se rukou přijala úspory za práci v trestnici, objednala si vůz, k polednímu přijela do Prahy a nejbližším vlakem odjela do Vídně, odkud to již neměla daleko domů.

Jak jí asi bylo, si se můžeme jen domýšlet.

2

TAJEMSTVÍ BRAMBOROVÉHO KOŠÍKU



PUTIMSKÝ NÁLEZ

V neděli 16. září 1917 se strážný rybníka v Putimi procházel po hrázi. Všiml si velkého koše na brambory zabaleného do tmavozelené příkrývky, která byla pevně stažena provazem. Koš uvízl na kamenech a z vody vyčníval jeho vršek.

Když strážný koš z rybníka vytáhl a otevřel, v tu chvíli se mu zjevil příšerný obraz. V koši nebyly brambory, ale část lidského těla bez hlavy, rukou a nohou.

Strážný oznámil svůj nález četnické stanici v Písku. Četníci, kteří se dostavili na místo nálezu, zjistili, že část lidského těla byla zabalená do šatů. Po ohledání odvezli koš s ostatky do Písku a uložili jej do márnice píseckého hřbitova.

V pondělí dopoledne tam soudní lékaři provedli pitvu mrtvolý. Zjistili, že zavražděná je asi padesátiletá žena, prošedivých vlasů, nápadně silného těla, dobře živěná. Usoudili, že může jít o ženu z majetnějších poměrů. O její tloušťce svědčilo zejména to, že v některých místech těla měla vrstvu sádla až 5 cm vysokou. Zavražděná byla matkou nejméně jednoho dítěte, nejspíše již staršího.

Soudní pitva vyloučila domněnku, že se jedná o oběť nedovolené operace nějaké porodní báby. V košíku byly pouze ty části mrtvolý, které podléhají hnilobě nejdříve, jako střeva, vnitřnosti. Trvanlivější části vrah buď uschoval někde jinde, rozvezl je někam jinam, nebo je mohl spálit.

Rozřezání těla bylo provedeno s rozmyslem a vyžadovalo mnoho času. V těle nebyla nalezena ani kapka krve. Vrah obět pravděpodobně

uspal nebo omráčil a potom ji po řeznickém způsobu zařízl a krev chytil do nějaké nádoby. Stehenní kosti byly podle nalezených stop přepilovány a pak dolomeny, jak o tom svědčí některé úlomky. Pitvou bylo zjištěno, že neznámý pachatel použil ostrý dlouhý nůž a ostrou pilku. Počínal si přímo „odborně“, když rozřezal mrtvolu ještě ve spodním prádle. Podle stavu „torza“ mohla být vražda spáchána v pátek nebo v sobotu (14.–15. září 1917). Jak ale byla neznámá zavražděna, nelze zjistit. Pouze bylo zjištěno, že krátce před smrtí pojedla a že ráda pila alkohol.

Soudní komise provedla také ohledání koše. Bylo v něm prostěradlo, na jedné straně utržené, na druhé založené a obroubené. Bylo z bílého plátna, zamazané hlinou a nějakou červeně zbarvenou tekutinou. Z dámských červených kanafasových kalhot zbyla pouze část pravé nohavice, na které byly stopy od klečení, jako například od častého mytí podlahy. Nalezená černá klotová sukně byla čerstvě roztržená. Zajištěna byla také bílá košile a kus kobercové látky, jaká se používá ke krytí stěn nebo oken. Na kratších stranách měl koberec červené trásně. Celá látka byla v různých odstínech černě a červeně pruhovaná a na jedné straně byla přišita tři poutka, sloužící k pověšení. U mrtvoly byl nalezen také útržek *Národní politiky* z 24. ledna 1917.

PÁTRÁNÍ

Píseční četníci ihned zahájili pátrání. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že v sobotu ve čtvrt na devět večer přijela osobním vlakem od Zdic do Putimi žena, která nesla koš, zřejmě s bramborami. Z nádraží šla směrem k Putimi. Jedná se o vlak, který vyjíždí ve 14.55 z nádraží císaře Františka Josefa v Praze. Když přijela do Putimi, počkala, až všichni cestující opustí nádraží. Ještě u vlaku se ptala železničního zřízence, kdy odjíždí nejbližší vlak zpět ku Praze. Ten jí odpověděl, že ve čtyři hodiny ráno. Teprve když staniční zřízenec zhasínal

po odjezdu vlaku lampy, vyšla žena s košíkem z nádraží. U východu neodevzdala lístek, a tak nemohlo být zjištěno, odkud přijela.

Z nádraží šla směrem k Putimi. Podle pozdější rekonstrukce zřejmě došla až k hrázi rybníka a tam se koše zbavila. Potom došla do Putimi, kde sháněla nocleh. Když se dozvěděla, že ještě může odjet vlakem do Písku, vrátila se na nádraží a tím vlakem odjela.

V Písku ji viděli v neděli dopoledne. Posnídala v hostinci U Tří lip kávu.

K přesnídávce snědla ještě pečenou koroptvičku, což svědčilo o tom, že finanční nouzi netrpěla. V poledne odjela z Písku do Příbrami. Tam stopy končí.

„Byl zjištěn přesný popis. Žena je asi 30 až 35 roků stará, větší postavy, má černé vlasy, je nápadně hubená, má vysedlé lícní kosti a větší špičatý nos. Protože měla šaty hluboce vystřiženy, bylo zjištěno, že má silně vyčnívající klíční kosti a téměř žádná řadra. Oblečena byla do černých vystřižených šatů, na hlavě měla černý cestovní klobouk, jehož okraje byly pokryté černým voskovým plátnem. Přes sebe měla zelený pléd. Mluvila plynule česky. Někteří svědci si všimli, že měla zraněnou ruku. Žena přijela vlakem, který vyjížděl z Prahy. V neděli odjela z Písku do Příbrami.“

Jedna z verzí uváděla, že ke spáchání vraždy mohlo dojít někde na trati mezi Prahou a Putímí. Podezřelá žena totiž přijela vlakem od Prahy a při další cestě pokračovala z Písku směrem na Příbram.

PRAŽSKÝ NÁLEZ

V pátek 21. září 1917 po šesté hodině večer vylovil za podolskými lázněmi z Vltavy 13letý žák obecné školy Václav Antoš, bydlící v Podolí-Dvorcích čp. 42, část lidské nohy. Patřila ženě ve stáří 45–50 let, bylo to levé stehno, omotané střevem, dlouhým asi půl metru, které bylo na svých koncích zašpejlováno. Zabalené bylo do papíru se značkami.

Chlapec řekl o nálezu rodičům, ti to oznámili policii. Po osmé hodině večerní se dostavila na místo nálezu soudní komise. Policejní lékař dr. Schuster prohlédl vylovenou nohu a prohlásil, že stehno bylo odděleno od trupu velice jemnou a ostrou pilkou a tím způsobem bylo také odříznuto u kolena.

Nalezená část nohy byla ihned odnesena do německého ústavu pro soudní pitvu. Tento nález vedl k verzi, že vrah může být z Prahy nebo blízkého okolí.

Bezpečnostní oddělení zahájilo pátrání ke zjištění totožnosti zavražděné a neznámé ženy z Putimi.

Detektivové bezpečnostního oddělení záhy zjistili, že papír se značkami, do kterého byla část nohy zabalená, pochází od firmy Mazač, výroba kuchyňského náradí, na Můstku. Personál závodu si ale nevzpomenul, komu do papíru co balil.

Celý nález – putimský i podolský – naznačoval, že neznámý vrah mrtvolu své oběti rozřezal na několik kusů. Bylo však otázkou, kde budou nalezeny ostatní zbytky těla, zejména hlava.

Tisk o nálezu informoval prakticky od začátku. Podle svědeckých výpovědí se žena s košem objevila v Putimi večer 15. září 1917. Následující den byl koš nalezen v rybníku. První podrobnou zprávu uveřejnil deník *Čech* 18. září 1917 na straně 7 pod titulkem „Rozsekaná mrtvola vhozena do rybníka“. Autor uvedl popis ženy a článek končil výzvou, aby se přihlásil každý, kdo jel ve společném kupé s popsanou ženou.

Na základě informací a výzvy v novinách se na policejním ředitelství v Praze přihlásil svědek, obchodní agent z Karlína, který seděl delší dobu s neznámou ženou v Písku a velice podrobně ji popsal.

Jako další svědek se dostavil na policejní ředitelství v Praze jistý uprchlík. Vypověděl, že podle jeho mínění by zavražděná žena, jejíž rozřezaná mrtvola byla nalezena v rybníku u Putimi, mohla být uprchlice z polské lodi. Uvedl, že v Praze bydlela u svých příbuzných,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Skutečné zločiny po česku 3.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.